

ledes klart foreligger, at det er den lovgivende Magts Mening, at Aareladning og Kopsætning ikke skulle udkræve Lægeordination, har det dog vist sig, at hverken de administrative eller de dømmende Autoriteter have deelt denne Opfattelse af Loven. Der foreligger, saavidt mig bekendt, fra det kongelige Sundhedscollegium i 1861 en Udtalelse, som paa given Anledning erklærer, at, da Loven af 1861 ikke gaar ud paa at bestemme, hvorledes Barbeernæringen skal udøves, men kun paa at bestemme, hvorledes den skal erhverves, maa det antages, at det skal have sit Forblivende ved de tidligere gjældende Regler, ifølge hvilke Lægeordination er nødvendig til disse Operationer. Men ikke alene de administrative, men ogsaa de dømmende Myndigheder have hyllet denne sidste Opfattelse. Der forefaldt i 1864 et Tilfælde, hvor en Barbeer i en Provindsjobstad blev tiltalt og dømt for Dvaffalveri, fordi han i et enkelt Tilfælde havde aareladt en Mand, der efter hans Mening vilde være død, hvis han ikke øieblikkelig var bleven aarelatt. Om den juridiske Opfattelse af Sagen skal jeg ikke her udtale mig; det hører ikke hjemme her; men det forekommer mig, at den lovgivende Magt, der engang har udtalt den Anskuelse, at disse Operationer maa foretages uden Lægeordination, bør sætte sig i Bevægelse for at haandhæve sit Standpunkt, da dens Udtalelser ikke respecteres af de fideordnede Autoriteter. Dette om den specielle Anledning, der har foranlediget nærværende Forespørgsel.

Det var oprindeligt min Agt at indskrænke mig hertil, men jeg er under de Overvejelser, jeg har anstillet om denne Sag tillige bleven bragt ind paa det almindelige Spørgsmaal, om der ikke turde være Anledning til at foretage Forandring i Dvaffalverilovgivning, og dette Spørgsmaal troer jeg, at man, efter den almindelige Anskuelse her i Landet, ogsaa maa bevare bekræftende. Som bekendt, gjælder endnu Forordningen af 5te September 1794 i det Væsentlige som Grundlag for Lovgivningen om Dvaffalveri; denne Lov indeholder mangehaande Bestemmelser, som slet ikke hører hen til den egentlige Materie om Dvaffalveri; den egentlige Regel om denne Materie og den egentlige Definition af den paagjældende For-

seelse indeholdes i Lovens § 5, som bestemmer, at, naar nogen Dvaffalverer findes at tage Syge under Cuur og saaledes at udsætte disse for Fare, straffes han første Gang med Bøder, anden Gang med Bånd og Brød, og i Gjen-tagelsestilfælde med Forbedringshuusstraf. Den sidstnævnte Bestemmelse er forandret ved en Lov af 3die Marts 1854, der bestemmer Bånd og Brød som den højeste Straf for Dvaffalveri. Efter denne Lovgivning er der foregaaet mangfoldige Domsfældelser, som den offentlige Mening har stemplet som i og for sig uretfærdige, endstjøndt de selvfølgelig ere formelt retfærdige, da de støttede sig til bestaaende Love, og der har selv i Rægestanden udviklet sig bestemte Anskuelser om, at den bestaaende Lovgivning er forældet og trænger til at reformeres. De Indvendinger, som man saaledes og, som jeg troer, med fuld Føie, havde gjort mod den bestaaende Tilstand, ifølge hvilken ikke Andre end examinerede Læger maa udøve Lægepraxis, ere for det Første, at det strider mod den naturlige Frihed, at det ikke skal være Borgerne tilladt at søge Hjælp for deres legemlige Lidelser, hvor de ville, ligesom det er overladt til dem selv at søge Omfarg for deres syge Sjæl, hvorfomhelst de ville. Denne Sætning er ganske vist rigtig; Enhver bør være Herre over sit eget Legeme og bør kunne søge Cuur og Pleie for det, hvor og hos hvem han vil. Dermed er det dog ikke sagt, at der skal være en aldeles ubegrændset Frihed i denne Henseende; jeg troer, som jeg skal berøre siden, at det ikke kan undgaaes, at der bør sættes enkelte indskrænkende Bestemmelser for Udøvelsen af Lægepraxis, men som Hovedsætning staaer det dog uden Tvivl fast, at Rægenæringen bør være fri. Det er ogsaa meget urimeligt, at man — selvfølgelig — har Tilladelse til med Raspail eller en anden Lægebog i Haanden at curere sig selv saameget, man vil, men at man ikke har Tilladelse til at henvende sig til den blandt sine Medborgere, som man anseer for den kyndigste med Hensyn til det legemlige Onde, hvoraf man lider. Endvidere har man, ligesom med fuld Føie indvendt mod den bestaaende Dvaffalverilovgivning, at den gaar ud fra en urigtig Forudsætning. Som de ærede Medlemmer ville see af den Lovpara-